

Dom pracy twórczej

BOŻENA KEFF

NIE JEST GOTOWY

Dom pracy twórczej

Tego popołudnia
wychodząc z domu do ogrodu
poczułam: widok tej przestrzeni
napina i szarpie mój nerw błędny
jak nylonową żyłkę. Obraz przylega do rzeczy. I nie jest
inaczej. Z kuchni polowej
stojącej przy domu
wzięłam
kawalek chleba. Kucharka, nie przerywając czytania gazety,
nalala w mój kubek herbaty
i jakby wyrównała tą strużką
mój płytki, zmięty oddech. Zza domu dochodził łomot
rzucanych na ziemię
skrzyń z jedzeniem, padały paczki
papierów, banknotów, odzieży. Wyżwirowaną drogą
schodziłam ze wzgórza w dolinę ogrodu
idąc równolegle
z czerwonym stygnącym słońcem. Na dole
w sadzawce
wypełnionej napiętym, ciemnym kwadratem wody,
bez szmeru brodziła para. Kobieta i mężczyzna koło

sześćdziesiątki.

Nad nimi

słonawy opar budowli
wzniesionej
przez jeden
z ataków czasu. Pogryzając chleb
zeszłam na skarpę ogrodu. Na asfaltowej ścieżce
mój znajomy rysował portret
swojej nogi w wysokim skórzanym bucie
i przytulone do niej
dziecko. Odłożył kredę i spojrzał na mnie
z uśmiechem, który poruszył mnie
i ogrodził. Stromymi schodami
zbiegłam
w najgęstsze zarośla, na sam dół
gdzie zsypują śmieci. Od domu, górą,
szedł głos śpiewaczki: bijące fale energii
cofając się leciutko, jak wdech, wybiegały,
prowadziły, wiodły. Za ostatnimi krzewami, pod murem
odsłoniłam
rozwaloną altankę: na podłodze
dwa złączone ciała
pracowały

